

[Trafikministeren]

1.936 sæt ønskenummerplader, og at salget af pladerne, bortset fra en periode omkring ordningens iværksættelse, har ligget næsten konstant på 8–10 sæt plader pr. uge.

Langt den overvejende del af pladerne er solgt til firmaer, der tilsyneladende ønsker at anvende nummerpladerne til reklameformål, og som ofte skifter pladerne fra ét køretøj til et andet.

Betaling for retten til ønskenummerpladerne blev fastsat med henblik på at sikre staten et overskud. Der blev ved prisfastsættelsen henset dels til efterspørgslen, dels til omkostningerne ved etablering og drift af ordningen (jf. ovenfor).

Det er Rigspolitichefens opfattelse, at en ændring af prisen i en størrelsesorden som anført i begrundelsen for spørgsmålet næppe vil have nogen mærkbar betydning for antallet af solgte ønskenummerplader.

Det kan tilføjes, at når man diskuterer prisen på ønskenummerplader, må man tage i betragtning, at ønskenummerplader – i modsætning til almindelige nummerplader – kan overføres fra et køretøj til et andet køretøj tilhørende den samme ejer mod betaling af 300 kr. jf. færdselslovens § 124, stk. 2.

Ved køb af ny bil inden for ønskenummerpladernes 8-årige gyldighedstid sparer indehaveren af ønskenummerplader 500 kr., hvilket er differencen mellem gebyret for almindelige nummerplader på 800 kr. og overflytningsgebyret for ønskenummerplader på 300 kr.

Ved regelmæssig udskiftning af bil vil forskellen mellem udgifterne for indehavere af ønskenummerplader og dem, der anvender almindelige nummerplader, blive udjævnet og det forudsatte overskud for staten ved ordningen med ønskenummerplader tilsvarende reduceret.

På baggrund af det ovenfor anførte finder jeg ikke, at der er tilstrækkeligt grundlag for at fremsætte lovforslag om reduktion af prisen på ønskenummerplader.

Supplerende svar på skriftligt besvaret spørgsmål:**Ad spm. nr. S 299**

Fra justitsministeren er modtaget supplerende svar på et af medlem af Folketinget Tom Behnke (FP) stillet spørgsmål.

Spørgsmålet, der sammen med det foreløbige svar er optaget i Folketingstidende 1993-94, forhandlingerne sp. 4503, var sålydende:

Til *justitsministeren* (1/12 93) af:

Tom Behnke (FP):

»Vil ministeren give en oversigt over antallet af ansatte samt budgettet (eventuelt samlede udgifter) i følgende afdelinger hos politiet opstillet pr. år for de seneste 15 år: Afdeling N, Narko-Info, Citypatruljen, Uropatruljen København, Christianiapatruljen og Uropatruljerne i det øvrige Danmark?«

Supplerende svar (14/2 94):

Justitsministeren (Erling Olsen):

Justitsministeriet har indhentet en udtalelse fra Rigspolitichefen samt fra Politidirektøren i København.

Det fremgår af Rigspolitichefens udtalelse, at politiets regnskabs- og økonomistyringssystemer ikke er opbygget således, at det direkte kan fastlægges, hvor mange økonomiske ressourcer der medgår til løsningen af de enkelte opgaver. Det er derfor ikke muligt ud fra regnskabssystemerne at angive, hvor store udgifter der er forbundet med løsningen af de arbejdsopgaver, som varetages af de i spørgsmålet nævnte politiafdelinger.

Om det aktuelle personaleforbrug i de enkelte afdelinger har Politidirektøren i København oplyst:

Afdeling N: 77 personer.

Citypatruljen: ca. 16 personer.

Uropatruljen: ca. 50 personer.

Christianiapatruljen ca. 70 personer.

Det bemærkes i den forbindelse, at Christianiapatruljen i december 1993 blev nedlagt.

Rigspolitichefen har endvidere oplyst, at der i Narkoinformation i 1992 var ansat 25 personer.

Med udgangspunkt i gennemsnitslønningerne for polititjenestemænd i 1992 samt afledede driftsomkostninger kan de årlige udgifter med det anførte personaleforbrug skønsmæssigt beregnes:

Afdeling N: ca. 26.950.000 kr.

Citypatruljen: ca. 5.600.000 kr.

Uropatruljen: ca. 17.500.000 kr.

Christianiapatruljen: ca. 24.500.000 kr.